

Mange nye oppgaver for kirkens diakoni

Når nettverket rakner . . .

– Hvis menighetens arbeid skal bli troverdig må det følges opp av en diakonal tjeneste, understreker biskop Bjørn Bue. Diakoniutvalgene kan gjøre en god innsats, avdekke behov og mobilisere mennesker til ulike oppgaver. Men der gis en grense for hva man makter å organisere og ta ansvar for på frivillig basis. Vi trenger også flere soknediakoner!

HELENE FREILEM KLINGBERG

Biskopen forteller at der er lange tradisjoner for diakonalt arbeid i Stavanger bispedømme, helt fra Lars Oftedal startet waisenhuset for over hundre år siden. Der er også store diakoniinstitusjoner over hele fylket. Bakkebø, Nærlandsheimen og Lillebo-stiftelsen er kjente navn. Der har vært klokkerdiakoner i endel menigheter, men i dag er det soknediakonene som følger opp menighetens diakonale oppgaver i nærmiljøet, og der er en økende interesse for å få soknediakoner.

Nye oppgaver

Bjørn Bue fremholder at ikke minst blant eldre, med besøkstjeneste og eldretreff, skjer der mye positivt ved innsats fra diakoniutvalgene. Men der er også mange nye diakonale oppgaver som presser på, og hvis der ikke er en tilsatt medarbeider til å følge opp, så risikerer diakoniutvalgene å gå trett. Soknediakonens viktigste oppgave er nettopp å mobilisere menigheten til omsorgstjeneste.

Biskop Bjørn Bue ser mange diakonale oppgaver som presser på.

Foto: H. Freilem Klingberg

– Hvilke nye diakonale utfordringer tenker du spesielt på?

– Det er mange ting. Sorgarbeid i forbindelse med begravelser, ekteskapsgrupper, grupper for fraskilte. HVPÚ-arbeid er en viktig utfordring. Her har vi egne grupper i mange mange menigheter, endel har arbeidet i flere år. Der er en økende bevissthet nettopp om kirkens ansvar for de psykisk utviklingshemmede. Ellers er barn i krise et stadig viktigere felt.

“Hvis der ikke er en tilsatt medarbeider til å følge opp så risikerer diakonutvalgene å gå trett.”

Omsorgsvikt, ensomhet og oppløsning av familienettverk tilsier en større diakonal innsats for barn og unge. Også oppfølging av incest-ofre er en utfordring. Når det gjelder barn i krise trengs mer fagkunnskap og kompetanse – og midler. Aller først er det viktig å få definert behovene.

Bjørn Bue er også opptatt av kirkens arbeid for innvandrerne. Det er ikke slik vi kunne ønske, sier han, og vil gjerne sett dette feltet styrket. Som ett eksempel nevner Bue Vår Frelses menighet i Haugesund som har startet en åpen kafe og har regelmessige samvær for innvandrere. Å bygge ut vennskapskontakt mellom norske familier og innvandrere/flyktningsfamilier er en annen måte menighetene kan engasjere seg på.

Kirkeasyl

Siste halvår har biskop Bjørn Bue stått frem som en markant talsmann for kosovoalbanernes sak, og han er stolt over den måten menighetene har tatt ansvar for flere kirkeasyl. Her har folk sluttet spontant opp, fordelt oppgaver og vist medmenneskelighet og solidaritet. Dette er nestekjærighet i praksis, sier Bue.